

Tíðargreinin verður skrivað av skiftandi fólki, sum ikki dagliga eru knýtt at blaðnum. Evnini eru ymisk, men viðgera øll okkurt evni, sum er viðkomandi fyri tíðina júst nú.

Laura Kathrine Apol

Miðla- og samskiptisfólk hjá Sinnisbata

fyrí um

psykoterapi og tilboð til kvinnur og menn, ið hava barnsburðartunglyndi. Harumframt alt arbeiðið, sum fevnir um tey avvarðandi og kunning, ið er minst líka týðningarmikið fyri, at einstaki sjúklingurin kann koma seg. Trupulleikin er, at tað eru hesi tilboðini, sum minka ella, í summu førum, skerast burtur, hvørjaferð ein hevur verið noyddur at spara. Og uttan veruligar politiskar raðfestingar, sum eru meira enn bara orð, so fáa vit ongantíð tílík tilboð.

Øll hesi tilboðini eru altavgerandi fyri, at sjúklingurin kann koma seg aftur. Tí ómetaliga nógvar sálarligar sjúkur eru nakað ein kann lekjast fyri, men tað krevur røttu viðgerðina.

Vit kunnu tó ikki bara sita og krevja. Í Sinnisbata bjóða vit í lötuni avvarðandi bólkar, og eru

eisini farin undir at fyrireika fleiri onnur tilboð, ofta saman við øðrum. Eitt nú arbeiða vit við at fáa eitt stað, har ung við sálarligum avbjóðingum, kunnu tosa við onnur ung. Vit arbeiða við eini telefonlinju, einum upplýsingarportali og einum mentornetverki. Hetta er alt tílíkt, sum krevur tíð og orku, og tí eru vit eisini glað fyri, at Sinnisbati í figgjarlógaruppskotinum stendur til at fáa 200.000 krónur í meirfigging.

Glottar eru at hóma

Alt er heldur ikki neyð og elendigeit innanfyri psykiatriska økið. Vit hava fingið eina økispsykiatri, og tað er nakað við í Sinnisbata fegnast heilt ólukksálaga nógv um. Vit siggja, at tað er við til at minka tørvin á innleggingum, tí tey verða hjálpt

áðrenn tey fáa tað so ringt, at innlegging er neyðug. Eisini eru fleiri bústaðartilboð komin, ein heildarætlan er ávegis, og vit í Sinnisbata bæði føla og siggja, at ymsu stovnarnir vilja betra um støðuna og vilja økja samstarvið.

Fountainhúsið og almanna-verkið gera eisini eitt megnar arbeiði, at fáa fólk, ið hava verið innløgð, ella fólk, ið eru í viðgerð, út aftur á arbeiðsmarknaðin. Saman arbeiða stovnarnir fyri at geva fólki arbeiðsroyndir, so tey kunnu koma út aftur í samfelagið og liva eitt vanligt lív. Men meira upplýsing má til, fyri at fleiri fyrirkur taka ábyrgd og seta fólk, ið hava ella hava havt sálarligar avbjóðingar.

Eldsálir undir einum fossi

Kortini ber tað ikki til at komauttanum, at støðan í stórum

pørtum av psykiatriini als ikki er nøktandi. Vit hava eldsálir, sum arbeiða eitt nú á psykiatriska deplinum. Fólk, sum vilja gera mun og gera sítt besta. Men umstøðurnar eru ofta so út av lagið vánaligar, at tað er sum at seta eldsálirnar undir ein buldrandi foss, sum bara blívur við. Har eru ov fá fólk, ov fá tilboð, alt ov vánaligir karmar, og tað er drepandi fyri arbeiðsviljan hjá einum og hvørjum starvsfólki, at vita, at ein vegna plásstrot má koyra fólk út, sum ikki eru liðugt viðgjørd, tí meira akuttir sjúklingar mugu sleppa inn. Tá veit tú, at tað bara er ein spurningur um tíð, til tú sær viðkomandi sjúkling aftur – kanska uppáttur verri fyri enn áðrenn. Gerast umstøðurnar ikki betri, er spurningurin, hvørt ein yvirhøvur kann loyva sær, at

hava ein psykiatriskan depil í Føroyum.

Og tí mugu vit taka ábyrgd. Politiska skipanin má taka bóltin, og játta teir pengarnar, sum vit hava brúk fyri. Upphæddirnar eru so óendaliga lítlar, í mun til tað ein fær afturfyri. Tað kann ikki verjast – tað kann á ongan hátt verjast – at vit vilja spara nakrar fáar milliónir krónur, tá hesir pengarnir kunnu bjarga lívum, bjarga familjum og gera lívið so nógv betri hjá so nógvum hundraðtals, um ikki túsundtals, fólki.